

Sibiřský příběh Hanumana a Rámy

Indické legendy vyprávějí o bájně zemi, zemi opic. Vládl jí král Hanuman. Ale legendy nevznikají z ničeho, tato tajemná země existovala.

V jednom ze svých vědomých snění se mi podařilo dostat se do vzdálené doby popotopního stěhování národů. A ukázalo se, že tam skutečně existovala země, kde v míru žili jak lidé, tak Yetti (sněžní lidé).

Ti, o nichž se dnes věda dohaduje (Yetti) a kteří se dodnes skrývají na odlehlých místech planety - tehdy žili společně s lidmi.

A tato země se nacházela na území dnešní Sibiře. Její centrum se nacházelo tam, kde se dnes hledají starobylé chrámy, u vesnice Okuněvo v omské oblasti.

Ta země byla úžasná a já jsem se tam dostala v době, kdy se tam odehrály dávno zapomenuté události, které zachránily naši planetu před zničením během katastrofy, kterou způsobila potopa a zalednění. Byl tam legendární Ráma s Hanumanem, a vedl svůj lid na jih před zaledněním.

To je to, co se mi podařilo vidět prostřednictvím snění.

...Z husté džungle se stala zeď. Koruny stromů se proplétaly někde v nepředstavitelné výšce. Dusný a vlhký vzduch je plný neznámých vůní tropických květů a ovoce. Hystericky křičí opice, jejichž těla obratně běhají po kmenech a skáčou z větve na větev. Obklopila mě jasná zeleň a husté dusno, ale přede mnou vane chládek. Stromy se rozestoupily a otevřel se vchod do jeskyně. Mezi kameny se plazí hadi, schovávajíce se před rozžhaveným sluncem.

Ale nedotýkám se země a vím, že bych na ně nešla, ani kdybych chtěla. A tak jsem vletěla do chladného otvoru. Popraskané kamenné schody byly porostlé trávou.

„Je to nějaký starobylý jeskynní chrám,“ blesklo mi hlavou. Cestou mě vítaly kamenné lotosové pupeny a sluneční světlo ozařovalo starobylé tváře indických božstev.

Ale tady přede mnou se táhne zástup kamenných slonů, kteří jako by se pohybovali a monotónně se vlekli po zdi. Ještě dál na podstavci sedí, s jednou nohou svěšenou dolů, kamenný mladík s hlavou... slona.

„Socha boha Ganéši,“ ozval se znovu někdo v mém nitru. Po hrudi se mu v dlouhých náhrdelnících snášely pevné svazky kamenných květů a lidské nohy mu ovíjely měkké kamenné šály. Jeho ruce jako by ustrnuly v pohybu tance a ukazovaly tajemná znamení a těžkou sloní hlavu zdobily zářivé a lidsky inteligentní oči.

Podívám se na něj a všimnu si, že tohle už není socha, ale skutečný živý sloník, takový roztomilý, šedý s dlouhým chobotem a širokýma ušima. Když jsem se rozhlédla, všimla jsem si, že na druhé stěně sloni ožili a procházeli se na pozadí krajiny, která se objevila skrz nyní průhlednou stěnu. A pak jsem ucítila lehký otřes. Ještě okamžik a zvedl mě silný chobot toho slona, který vznikl ze sochy Ganéši.

Byl jakoby průsvitný a překvapivě lehký, protože za pár vteřin jsme byli nad zemí a slon kráčel vzduchem nad zeleným mořem džungle, nějakými osadami a složitými barevnými chrámy. Lidé hemžící se dole si nás nevšímali.

Horské hřbety Himálaje, Tibet, nějaké pouště, opět hory a dál - znovu moře zeleně, tentokrát však moře tajgy, protkané lesklými stuhami řek.

Můj slon před očima začal obrůstat dlouhou srstí a jeho kly se natáhly a ohnuly. Tento chlupatý a průsvitný, nyní již mamut, mě nesl dále k ledům Severního ledového oceánu.

„*A teď uvidíš minulost,*“ řekl náhle slon mým vlastním hlasem. A ledový oceán se proměnil v teplé moře se zelenými hornatými ostrovy. Zde se nacházela legendární země, později nazývaná Hyperboreou, a na vzdáleném ostrově se tyčila obrovská bílá hora - legendární hora Méru. Právě tam, v těch zemích, žili příchozí ze Sírí, které nazvali bohy. Ale tady, na jiných ostrovech, žili také potomci Lemurijců, kteří se zachránili před dávnou potopou. Na ostrovech byla kruhová města utopená v zeleni. Nádherné paláce a chrámy tak nějak připomínaly Indii. Od slona jsem se dozvěděla, že na jednom z ostrovů vládne mladý král, pocházející od samotných „bohů“, kteří žijí poblíž hory Méru. Jmenoval se Ráma.

Dokonce se mi ho podařilo zahlédnout. Kdybych nevěděla, že je to sever (což tehdy nebyl, protože severní pól byl jinde), myslela bych si, že jsem opět v Indii. Stejně oblečení, stejné chrámy, stejná příroda, stejné květinové girlandy na hrudi širokoramenatého a kudrnatého Rámy, žili tu stejní sloni. Vládcovo tělo pokrývaly zlatavé tenké látky jemně se řasíce po stehnech.

...Ale můj slon mě odnáší zpět tam, kde se nyní rozprostírá Sibiř. Tehdy to byla tropická džungle a úrodná údolí u řek plných vody, které tam tečou i dnes.

V údolích bylo mnoho bílých kamenných měst kruhového tvaru s nádhernými chrámy a vyřezávanými zlacenými paláci. Tady dozrávaly tropické plody, země přinášela bohatou úrodu. A opět slon řekl mým hlasem, že je to země Hanumana.

A pak jsem uviděl ve vzduchu obrovskou průsvitnou postavu medvěda stojícího na dvou nohách. „*Velký předek,*“ řekl slon. Právě z něj pocházeli ti, kterým se bude říkat Yetti (sněžní lidé). Zřejmě není náhoda, že Roerichové považovali medvědy za otce lidstva.

A tito chlupatí Yettiové byli energeticky pozvednuti „bohy“ ze Siria, a pak dostali lidská těla nové rasy pozemšťanů. Ačkoli byli i tací, kteří se lidmi nestali, ale zůstali v podobě Yettiů. Přízračný medvěd zmizel a my jsme se přiblížili k Zemi.

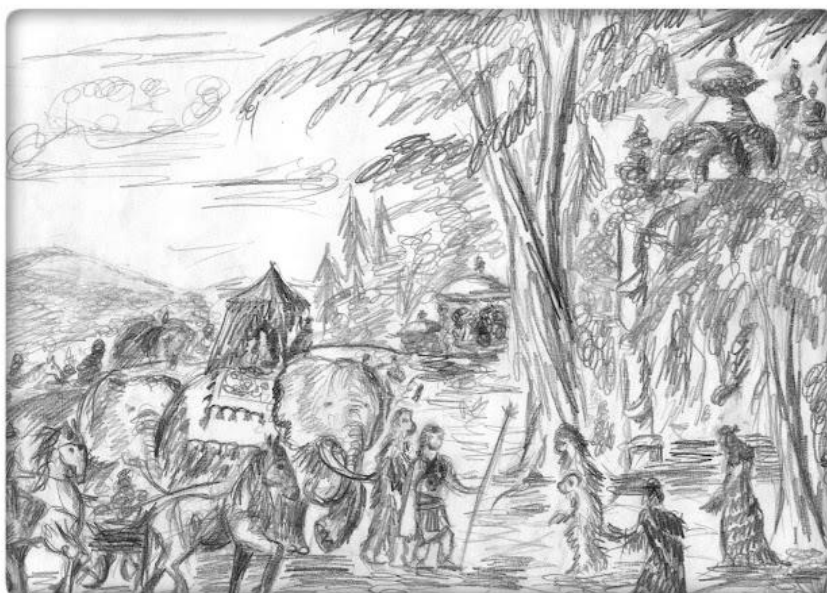
Kamenné domy, které zdobily ažurové ornamenty, lotosová poupata vytesaná z kamene, lehké ažurové orientální kolonády se utápěly v zeleni. Po širokých ulicích dlážděných kamennými deskami procházeli lidé v dlouhých róbách, vesměs pokrytých třásněmi.

Nebo spíše to byla velmi dlouhá tkanina různých barev s třásňovým lemováním, a když byla omotána kolem těla v několika vrstvách, byly vidět pouze třásně, protože lem byl překryt stejným lemem, jen ze spodního závinu. Tyto třásně visely jako srst zvířecích předků a hlavně připomínaly chlupy humanoidních tvorů, těch, kteří zde byli velmi uctíváni.

Žili v této zemi na stejné úrovni jako lidé, byli uctíváni jako předkové. A na ulicích se v pestrém davu tmavovlasých vousatých mužů a žen s dlouhými zakroucenými copánky, kterých bylo na hlavách nespočetně mnoho, setkávali tito „lidé“ pokrytí hnědou, jakoby medvědí srstí.

Nenosili oblečení, jejich tváře připomínaly trochu opice, ale mysl a vývoj nebyly o nic horší než lidské.

Starověký Hanuman je velkým a uctívaným předkem, který vládl této zemi po mnohá staletí. Žil fantasticky dlouho, byl obrovského vzrůstu a měl vzhled chlupatého Yetiho.

Příchod Rámy do země Hanumana

...Najednou jsem někde dole uviděla obrovskou postavu pokrytou hnědou srstí. Stála zády ke mně a vypadala jako medvěd, ale obrovského vzrůstu (tři metry). Po chvíli jsme se k ní přiblížili a najednou se před námi objevila. Byl to sám Hanuman.

Ani jsem se nestačila leknout, tak rychle se to stalo. Jeho snědá tvář, pokrytá jemnou srstí, v kontrastu s hustou srstí na těle, mírně vyčnívala dopředu mohutnými čelistmi. Svalnatá postava stála bez hnutí a její hluboké, bezedné oči jako by se dívaly přímo skrz mě.

Bylo to zvláštní, ale jak se na mě díval, všechny mé emoce i strach, který se nestačil nahromadit, zmizely. Nic jsem necítila, nebála se, neměla jsem jedinou myšlenku, jako by je všechny vytáhl ven.

Bylo to, jako bych se ponořila do něčeho lehkého a pulzujícího. Vždyť ani jeho postava, slon, stromy, všechno kolem nebylo pro mě viditelné. Nebylo tu nic než teplo a světlo, kterým jsem se na okamžik stala já sama, a pocit velké jednoty se vším na světě.

Všechno, co existuje na světě odděleně (lidé, zvířata, budovy, lesy, řeky, oceán atd.), je jen prelud, a existuje jediné. A toto jediné je věčné světlo, které pulzuje, žije a je všude i ve mně. V té chvíli se mi zdálo, že jsem všude spolu s tímto světlem, protože jsem se jím stala.

Tento stav trval několik sekund, po kterých se znovu objevily obrazy, které jsem předtím viděla. Postava Hanumana se na mě už nedívala. Při pohledu na mého průsvitného slona ustoupil stranou a uvolnil nám cestu.

Před námi se mezi stinnými stromy a palmami tyčily chrámy, jejichž složité tvary jakoby, zdálo se, stoupaly k nebi.

Některé z nich byly pokryty zlatými kopulemi jako pravoslavné kostely nebo jako muslimské mešity. Chrámy vydávaly jakousi záři bílozlatých a namodralých barev.

V dálce u jezera nějaký chrám zářil jako plamen. Vše však zastínila zlatá záře chrámu před námi.

Jeho světlé stěny z matného kamene pokrýval vyřezávaný důmyslný vzor. Vrchol pokrývala obrovská kopule, která zářila duhovým světlem, zakončená rozkvetlým bílým kamenným lotosovým květem.

Ale už jsem uvnitř. Zrcadlová kopule nahrazovala strop i stěny tohoto majestátního sálu, v němž se odrážely hvězdy a galaxie, vesmír v lesku krystalu zářícího všemi barvami duhy a vysílajícího tisíce paprsků, který visel přímo ve vzduchu.

Na okamžik jsem si připadala jako při zatmění a živě jsem cítila, jako bych si vzpomněla na stejný chrám s kupolí a obrovské prázdné zlaté nebo bronzové mísy uvnitř. Byla tam jedna, ta největší - uprostřed, a menší - v kruhu, myslím, že jich bylo 21.

Jako bych si vzpomněla, jak se pod kopulí soustředila jakási zářící energie a z tohoto vytvořeného shluku dopadl paprsek na hlavní mísu, v níž se rozhořel

oheň, který nepálil ruce (jako svatý oheň, který hoří o Velikonocích na hrobě Páně v Jeruzalémě).

Tento oheň se šířil do dalších mís a uzavíral ohnivý kruh. Pak mě však postrčil průsvitný sloní chobot a já znovu spatřila obrovský energetický krystal, zářící nadpozemským světlem podobným tomu, které mě zahalilo při Hanumanově pohledu.

Tady v té záři se něco vyjasnilo a já se dívám jako do kulatého okna orámovaného duhovým pulzujícím rámem. Tam, v tomto „okně“ - starobylá země, chrámy a paláce Hanumanovy země. Ale najednou se všechno otřáslo: stromy padaly, budovy se hroutily a slunce odplulo za obzor. Zemi zahalila strašlivá temnota, osvětlená jen jazyky ohňů, které náhle začaly zalévat neznámo odkud se beroucí proudy nebeské vody. *„V té době zahynula Atlantida a většina Hyperborey a tato voda byla vodou biblické potopy,“* naznačil vnitřní hlas.

Tu se ale obrázky změnilly a v zářícím „okně“ jsem uviděla vnitřek chrámu, ve kterém jsem se nacházela, a stíny lidí kolem krystalu. Ozval se rachot a zářící krystal se snášel dolů. Podlaha se pod ním otevřela a on vešel pod ni.

Stěny chrámu, které se za ním vzápětí snesly, se otřásly a strašlivý rachot naplnil vše kolem, a ty stíny zmizely, rozplynuly se. A znovu slyším hlas: *„Tak byla Země zachráněna před úplným sestupem z oběžné dráhy.“*

Velký krystal byl vtažen do požadovaného energetického bodu Země, a Země to ustála. Slunce opět vystoupilo nad obzor.

V „okně“ se opět vznášely scenérie. Déšť se změnil ve sních, který pokrývá vše kolem, a jen tady, u bývalého chrámu, ještě není.

Všude kolem je neproniknutelný sních a led. Pouze jediný ostrov Hyperborey, jenž zůstal celý, si udržuje teplo pomocí stejného krystalu, který sestoupil do hory Méru, a zde se teplo ještě uchovává.

Podnebí zde, v Hanumanově zemi, se stalo mírným, ale mnohem chladnějším. Rostou husté jedle a cedry. A to už se podobá moderní tajze těchto míst.

Avšak lidé a chlupatí Yettiové dál žijí a Hanuman nadále vládne této zemi, aby krystal, sestoupiv do podzemí, dodával více tepla. Udělal k němu několik tunelů.

Viděla jsem, jak jeho chlupatá postava v rukou zapaluje křišťálový kámen, zevnitř zářící. Z tohoto kamene-krystalu vycházel modrozelený paprsek, který taval skálu, a vytvářely se dokonalé tunely pokryté lesklou průsvitnou hmotou podobnou slídě. Dodnes existují v zemi na Sibiři, v Okuněvském energetickém centru.

Nad bývalým chrámem byl postaven nový, ale menší. Tudy přivedly tunely vedoucí do starobylého chrámu.

Umístili sem kamenný krystal, který měl Hanuman, a ten začal před jejich očima růst a zvětšovat se, až dosáhl velikosti prastarého energetického krystalu přineseného z Orionu.

A pak jsem v záři duhového „okna“ zahlédla, jak se zde u kamenného krystalu setkali Hanuman a vládce, kterého jsem viděla na jednom z ostrovů Hyperborey - Ráma. Ráma byl o třetinu menší než statný Hanuman, a jak bylo řečeno, Ráma získal podporu chlupatého obra během exodu svého lidu z nyní zamrzajících severních zemí. Navzdory všemu přicházelo zalednění.

Avšak tu se obrazy okamžitě mění a já vidím stejného Rámu na zamrzlém břehu oceánu. Shromáždilo se tu mnoho národa s vozy, koňmi a slony pokrytými dlouhou srstí (mamuty). Zvedají se zasněžené Ripejské hory (dnešní Ural, přesněji jeho severní část). Také tu byl Árij se svými rody (Árijci) a Ráma se svým kmenem.

Ale tyto národy si byly velmi blízké, ano a Rama i Árij byli vzdálenými příbuznými.

Árij a jeho lidé se rozhodli jít přímo přes hory na jih, aby se dostali ze zaledněného území. Rama se vydal k Hanumanovi přes Sibiř.

Jeho i jeho lid doprovázeli průvodci-chlupatí lidé (Yeti) - poslové Hanumana.

Viděla jsem, jak se doma loučili se svými chlupatými ženami a stejně chlupatými dětmi, aby pomohli lidem. Ukazovali cestu v neprůchodné divočině lidem Rámy. Ten jel ve předu na slonovi se svou mladou ženou. K dlouhé karavaně se připojovala zvířata, dokonce je na jih následovali i mamuti.

Ledovce postupovaly s novou silou a vršily před sebou obrovské kameny. V této době se poslední ostrov Hyperborey potopil do oceánu a jeho obyvatelé - „bohové“ Árijců, vystoupili do jiné dimenze.

Když se ledy při otřesech země pohnuly, vznikaly v ní trhliny a odtud, jak bylo řečeno, začali vylézat démoni, které „bohové“ zahnali do prostoru pekla. Byli energetické povahy, ale dokázali se zahustit tak, že je bylo možné vidět.

Bylá to strašlivá monstra, nestvůrná polozvířata-pololidé-poloptáci s očima planoucíma ohněm a ohnivými chřtány.

Jejich obrazy můžeme vidět v umění. Jsou to gryfové a další fantastická monstra. Děsili a ubližovali prchajícím lidem. Bojovali s nimi chlupatí siláci-Yetti. Popadli je, načež se těla démonů rozpadla a stala se ničím.

Bylo také řečeno, že Rámův lid velmi rychle přišel do země Hanumana. A Yettiové se setkali v objetích svých manželek a dětí. Ale radost netrvala dlouho. Ledovce a démoni byly v patách. A Hanuman odvedl obyvatele své země spolu s Rámou dále na jih.

Ledovce pohřbily starobylé chrámy, které se dodnes nacházejí v sibiřské zemi.

Všichni tito lidé putovali přes hory (dnešní Tien-šan a Altaj, Tibet a Himálaj). Mnozí z nich osídlili území dnešního Afghánistánu a Pákistánu. Většina z nich se však dostala až do Indie, kde se usadila. Vytvořili několik států. A největšímu z nich vládl Ráma. Hanuman zůstal v lesích severní Indie. Jeho národ Yetti se usadil v Himálaji a Tibetu. Některé rodiny Yettiů zůstaly na Sibiři, na Altaji, v pohoří Tien-šan a Pamíru, kde se dodnes skrývají.

Démoni však nepřestávali obtěžovat lidi, kteří našli svou domovinu v teplé Indii. Unášeli děti, ženy a všemožně ubližovali.

Starověký Hanuman s nimi bojoval ve svém horském království. A slon mi také řekl, že se mu Ráma rozhodl pomoci, kvůli čemuž mu démoni také unesli ženu.

V září jsem uviděla Yetti a lidi bojující s přízračnými monstry. S obřím hlavním monstrem, které měnilo své strašlivé podoby a polohu, však nemohli nic dělat. Ale ani on nemohl nic udělat s Rámou a Hanumanem.

Rámovi a Hanumanovi náhle přišel na pomoc had-kobra. Zdálo se, že přišel odnikud.

Tu kobra zvedla svou nafouklou ohnivou kápi.

Když se ohlédla na Rámu a Hanumana, otočila se k nim zády a spálila velkého démona ohnivým sloupem.

Rudý oheň se změnil ve zlatý a celou ji obklopil, načež se její tělo rozpadlo, a na kamenech se objevila obyčejná kobra.

Připlazila se k Rámovi, ovinula se mu kolem nohou a zmizela mezi kameny. Najednou se ze štěrbin vynořila Ráмова otrhaná žena, kterou vzal do náruče, a za ní se vzápětí opět objevila kobra, která se ukryla v houštínách.

Po této bitvě se zemské trhliny uzavřely a pohltily zbývající démony. Ne však všechny. Bylo řečeno, že v jejich táboře došlo k rozkolu. Mnozí neodešli do svých pekel, ale stali se „dobrymi démony“. Zůstali v Tibetu a začali pomáhat lidem. Potom byli uctíváni jako strážci buddhistického náboženství. Jsou to jejich strašidelné podoby na slavných maskách tsam v Mongolsku a Tibetu.

...Najednou jsem se ocitla zpátky v jeskyni s kamennými slony. Zapadající slunce už osvětlovalo starobylé sochy. A kamenná postava Ganéši se na mě usmívala, jako by se se mnou loučila a ukazovala mi dávnou, mýtickou a pohádkovou historii Země. Vždyť mýty byly napsány z nějakého důvodu. Popisují skutečné události, i když časem příkrášlené a zkreslené, a nám, kteří žijeme v čistě hmotném světě, připadají fantastické a pohádkové.

Zapsala Valeria Kolcova 09.03.2013